

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΕΛΙΣ

Αἱ εἰρωνεύειαι τοῦ Μπέκ

Ἐργάσθησαν πολλὰ διὰ τὴν εἰρωναίαν καὶ τὴν δικαιοσύνην, τὴν ὅποιαν ἀνεμίγνυνεν εἰς τοὺς λόγους του ὁ Ἑρρίκος Μπέκ. Μία Παρισινή ἐφημερίς ἀφηγεῖται τὸ ἀκόλουθον ἀνέκδοτόν του. Ὁ Μπέκ δὲν συνεπάθει διόλου τοὺς ρεπόρτερ. Εἶχε τὸναντίον τὴν χειρίστην ἰδέαν περὶ αὐτῶν καὶ συνείδιξε νὰ λέγῃ ὅτι οἱ ρεπόρτερ συγκρινόμενοι πρὸς τοὺς πραγματικοὺς δημοσιογράφους εἶνε ὅ,τι τὰ δημώδη ἔσματα παραβαλλόμενα πρὸς τὰ ἐπικά ποιήματα.

Μίαν ἡμέραν μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Μπέκ εἰς νεαρώτατος ρεπόρτερ, ὁ ὁποῖος ἀνῆλθε τὴν κλίμακα ἀσθμαίνων καὶ μόλις εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν του, τὸν ἠρώτησε ποίαν ἰδέαν εἶχε διὰ τὸν Ἀλφόνσου Δωδέ.

— Εἶνε πολὺ δύσκολον—ἀπήρτησεν ὁ Μπέκ—νὰ σῶς πᾶν τὴν ἰδέαν μου εἶται ὅς τὸ ποῖ. Πρόκειται βλέπετε δι' ἓνα ποιητὴν καί...

— Πῶς—διέκοψεν ὁ ρεπόρτερ—ὁ Δωδέ ἔκαμε τίλους ;

— Ἀ ! δὲν τὸ ἤξεύρατε ; — ἔκαμεν ὁ Μπέκ.—Τότε παῖδί μου θὰ ἔκανες καλλιτέρα, ἂν ἄντι νὰ μοῦ ζητήσης τὴν γνώμην μου, μοῦ ἐξητούσες τὴν βιβλιοθήκην μου.

*

—Μαλλιαρά.

Ἴδου πῶς μεταφράζουν οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Ψυχάρη τὸ δέκατον Εὐαγγέλιον τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος.

«Τότενες, ἀφοῦθς ὁ Ἰωσήφς ἀπ'τὴν Ἀριμάθαια, σκεφτικὸς ὁ ὅλα του, ποῦ δεχότανε κ' ἐφτοῦνος ποῦ βασίλευε ὁ Θεός, χωρὶς φόβου μὴ πῆκε τοῦ Πιλάτου καὶ γύρειν τὸ σῶμα τ' Ἰ(η)σοῦ» ὁ Πιλάτος θάμασε ποῦ εἶχε πεθάνει τώρα πλεῖα· ἔκοραε λοιπὸ τὸν Κεντυρίου καὶ τὸν ξαναώτησε ἂν πέθανε ἀπὸ καιρὸ πολὺ ὄντας τῷμαθε ἀπ' τὸν Κεντυρίου χάριτος τὸ σῶμα σὶόν Ἰωσήφην· ἀφοῦ πῶνιες σιντόνι καὶ τὸν ξεκάρφωσε, τὸν τύλιξε σὶὸ σιντόνι καὶ τὸν ἔβαλε μέσα ὁσὶ τάφο ποῦ ἦτανε πετροτέχνης καὶ κύλιος ἔμπρὸς ὁσὶ πόρτα τοῦ μνηματίου τῆς πέτρα. Ἡ Μάρω ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ Μάρω τοῦ Ἰωσήφης θωράγανε ποῦ τὸν εἶχανε βαλμένον».

Καὶ κάτωθεν, τὸ Δόξα Πατρὶ μεταφράζουν :

«Νῦναι δοξαζόμενος ὁ πατέρας κ' ὁ γιὸς καὶ τὸ αἶον πνέμα καὶ σὶα τώρα καὶ πάντοτε καὶ ὁστούς αἰῶνες τῶν αἰῶνων. Μακάρι !...»

*

—Τὰ κέρδη τῶν συγγραφέων

Εἰς ποίας χώρας τῆς Εὐρώπης οἱ λόγοι κερδίζουν θησαυροὺς βλοκλήρους ἐκ τῶν φιλολογικῶν προϊόντων καὶ εἰς ποία κερδίζουν τὰ περισσότερα... χρὲς ;

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν, εἰς τὴν Ρωσσίαν, εἰς τὰ Σκανδιναυικά Κράτη καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν ἡ πέννα εἶνε σημανὴν ἀδαμαντωρῶχον : δημιουργεῖ περιουσίας κολοσιαιάς. Εἰς τὴν Γερμανίαν, εἰς τὴν Αὐστρουγγαρίαν, εἰς τὴν Ἰταλίαν, εἰς τὴν Ἰσπανίαν καὶ εἰς τὴν Πορτογαλίαν τὰ κέρδη τῶν συγγραφέων οὐτε μεγάλα εἶνε, οὐτε μικρά. Εἰς τὰ Βαλκανικά Κράτη οἱ λόγοι δοξάζουν τὸν Ὑψιστον, ὅταν δὲν πενοῦν καὶ ὅταν ἐυρίσκωνται δανεῖσαι, οἱ ὁποῖοι δὲν τοὺς ἔκοφαν ἀκόμη τὴν πλίστασιν.

Γενικῶς ὅμως, πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, τῶν ὁποίων βάσις εἶνε περισσότερον ἡ τέχνη παρὰ ἔκτακτος

ἰδιοφυΐα, ὁ διὰ τὴν ζωὴν ἀγὼν τῶν λόγων εἶνε τραχύς. Μεταξὺ χιλίων, οἱ δέκα φθάνουν εἰς τὴν δόξαν καὶ τὸν πλοῦτον, οἱ δὲ ἄλλοι 990 κατανοῦν εἰς τοὺς δρόμους.

Διὰ τοῦτο οἱ πρακτικώτεροι πλαισιοῦν τὰς φιλολογικὰς τῶν ἀσχολίας μὲ κάποιον ἄλλον ἐπάγγελμα, τὸ ὁποῖον ἄλλοτε εἶνε κύριον καὶ ἄλλοτε πάρεργον. Αὐτὸ ἔγεινεν εἰς τὸ παρελθόν, γίνεται τώρα καὶ τίποτε δὲν δεικνύει ὅτι δὲν θὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον.

Οὕτω, ὁ ποιητὴς Σάνς ἔκαμεν στίχους, ὅταν δὲν εἶχε νὰ ἐτοιμάσῃ καμμίαν μεντῆσοβλαν, διότι ἦτο ὑποθηματοποιός, ἢ μᾶλλον ἦτο καὶ ποιητής· ὁ Ἑλβετὸς μυθιστοριογράφος Ζάν διηύθυνεν ἓν ξενοδοχεῖον, ὁ Ἄριστος Ρουμᾶνος δραματικὸς συγγραφεὺς Καρατζιάλε εἶχε ἐστιατόριον, ὁ ἱστορικὸς καὶ κριτικὸς Νικόλαος Γκερβᾶ Ντομπροτζίανον ἦτο ἐπίσης διευθυντὴς σιδηροδρομικοῦ τινος ἐστιατορίου, ὁ Νορβηγὸς δραματικὸς Μπένζον εἶνε φαρμακοποιός, ὁ Ἑσσεγάρην, ὁ διάσημος Ἰσπανὸς δραματικὸς συγγραφεὺς, ἐγένετο ἐσχάτως διευθυντὴς ἰδιωτικῶν καπνεργαστασίου. Καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἔχουν διάφορα ἐντελῶς κοινὰ ἐπαγγέλματα, εἶνε δὲ ἀμέτρητοι οἱ λόγοι ἐπιστήμονες, οἷον ἱατροί, δικηγόροι, καθηγηταὶ κλπ.

Εἰς τὸ Βερολίνον ἡ κρίσις τοῦ φιλολογικῶν ἐπαγγέλματος εἶνε μεγίστη, ἴσως λόγῳ τῆς πληθύνσεως καὶ τῶν φιλολογούντων καὶ τῶν προϊόντων των.

Ἡ γερμανικὴ ἐφημερίς «Ζεϊτ Μπλίτς» γράφουσα περὶ τῆς καταστάσεως ταύτης, τὴν ὅποιαν κρίνει ἀξιοθρήνητον, ἀφηγεῖται τὸ κατωτέρω χαριέστατον ἀνέκδοτον : Δύο Βερολινέζοι λόγοι συντηρήθησαν μετὰ καιρὸν πολλόν, ἀφοῦτοι εἶχον ἴδῃ ἀλλήλους διὰ τελευταίαν φορὰν.

—Τί κάμνετε σεῖς ; ἠρώτησεν ὁ εἰς· γράφετε ἀκόμη :

—Ὁχι. Ἐπανοα νὰ γράφω ἥνοιξα ἐργοστάσιον.

—Ὡραία σκέψις. Τὸ ἴδιον προσπαθῶ νὰ κάμω καὶ ἐγώ. Καὶ τί παράγετε ;

—Ζάχαριν. Ἐχῶ διαβήτην !

*

—Αἱ ἀπογοιτεύσεις τοῦ Βάγνερ.

Ὅπως ὄλοι οἱ μεγάλοι καλλιτέχναι καὶ ὁ Ριχάρδος Βάγνερ ὑπέστη τὰς μεγαλύτερας ἀπογοιτεύσεις κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς μουσουργικῆς του δημιουργίας.

Ὁ Βάγνερ ὑπῆρξε κορίστας. Ὁ μεγαλοφυὴς μουσουργὸς τοῦ μουσικῶν δράματος ὑπέστη τὴν 13 Μαγτίου 1861, ὅταν τὸ παραπέτασμα ὑνῶθη εἰς τὴν πρῶτην πρᾶξιν τοῦ «Ταγχόύζερ», θύελλαν συριγμῶν καὶ ἀποδοκιμασιῶν. Αὐτὴν τὴν ὑποδοχὴν ἔκαμαν εἰς τὴν μουσικὴν τοῦ μέλλοντος καὶ εἰς τὸν προφήτην τῆς. Ὁ Βάγνερ ὕβρισε βραδύτερον τοὺς Παρισίους διὰ τὴν ἀνοησίαν των.

Ἄλλ· ὁ αὐτὸς «Ταγχόύζερ» δὲν εἶχε καλλιτέραν ὑποδοχὴν δεκαεξ ἔτη πρότερον εἰς τὴν Δρέσδην κατὰ τὸ 1845.

Ὁ διάσημος ἐπίσης ἠθοποιὸς καὶ διευθυντὴς τοῦ ὁμωνύμου ἐν Παρισίοις θεάτρου Ἀντουάν, ἐνεφανίσθη κατὰ πρῶτον ὥς ἄπλοῦς κομπάρσος εἰς τὸ θέατρον ἀποτελῶν μέρος τοῦ χοροῦ τῶν Θηβαίων τῶν περικυκλοῦντων τὸν Μοντὲ Σουλλὺ εἰς τὸν «Οἰδίποδα». Ὁ Ἀντουάν ἀπὸ κομπάρσος ἀνεδείχθη διδάσκαλος τῆς τέχνης, εἶνε δὲ ὁ ἐνδεδειγμένους διάδοχος τοῦ Κλαρετῆ εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς «Γαλλικῆς Κωμωδίας».

